

# SEKMADEINIS SO SKROZDĒ

DŽERVIENĒ TEKLĒ

Po pusrītē buobotē nurinka nu stala stuotkus, sauso abrūsa galo parbraukē nublokosē klējenka, ēš spintelēs atsēnešē puora diežieliu so vaistās ē viel atsēsieda. Posrītē šēndēina valgē vielā, matā, bova sekmadēinis, tad ēlgiau pasēvartē luovuo. Žēnuomās, na diel tuo kielies vieliau, kad sekmadēinis; dabar vēsas anuos dēinas īr švēntas. Bet ēlgiau tvarsītēis luovuo nabgalieję diel tuo, kad devinta valonda reikieję gertē vaistus, katrūm daktars napatarē rītē „ont toštiuos“. Je na tas, rasiēt dar būtom ēr goliejosi, jug nareikieję anā ni pri darbūm skobietē, ni kou nuors rūpintēis. Nasenē sogrīžosi ēš lēguonēnēs, nu darbūm nomūs bova atlaisvinta – diekou Dēivaliutorieję gerus vākus, katrēi nalēda anā ni dērbtē, ni rūpintēis. Nuors šēndēina vielā tasieduos pri posrītēs, valgītē sovēsam nanuorieję: pakonda kelis kōsnelius dounas so varškē, sriobtelieję arbatas, kad skrondis nabūtom tošts, ēr skobēnā prarēję tablietēs, kad mažiau tapajostom namaluoni anūm skuoni. Tad šētā dabar siedieję pri stala ēr ēlsiejuos, delno gluostīdama ēšblokossē klējēnka. Skobietē nabova ni kor, ni kuo.

Pavargēs anuos žvilgsnis ožkliova ož stalo biegiuojētēs skrozdeis. Na ēš karta anon taiveizieję, jug tuoks mažos sotvierēms, vuos dvējūm agounas grūdieliu dēdoma, vo matā, kāp grētā laksta. Je nabiegiuotom, rasiēt ēr pamatiosi nabūtom. Senūs anuos nomūs skrozdis vasara lioub pasēruodīē kuožna meta. Īsētāisē skrozdiņa darželie pri pamata, sosēiškuojē takus pruo palongē i truoba. Pri palongēs metu metās stuovieję stals. Je ont anuo par nakti palēksi cokro, a šēp kon nuors valguoma, rītmētie rasi vēsa skrozdiūm armējē – vuorūm vuoras. Gainiuojemas anuos lioub ēsēbiegiuotē, bet nabova pēktas – buobotē naatsēmēnē, kad kam nuors būtom īkondosēs. Piedsaku ont stala anuos nalioub palēktē, tad anūm bovēms ar nabovēms nikuokiūm rūpesniu šeimēninkē nakielē.

Ožvēs šēndēina, ka ont stala biegiuojē vēina skrozdelē. Ana nosētaikē tēisē i vaistūm dieželē. Abiegosī stabtelieje, bakstelieję galvo ēr pasēlēda palei puopierēnēs dieželēs pakrašti, apēbiega aplinkou, viel ēšnēra tuo patiūo vēituo, kor keliuonē pradieję, ēr sostuojē priš pat buobotēs akis. Matīt nusēvilē diel tuo, kad tas dākts nieko maluonio nakvepieję ēr nieka skanē nažadieję. Tad naskobiedama, nažvalgīdamuos pasoka i longa posē. Buobotē spuoksuojē j nomūm vēišnē šēik tēik ītēmposi akis – jug vabzdielis bova tuoks mažos. Kartās skrozdeis lioub stabtelietē, sosēlēidama so pablokosēs klējēnkas raštās, ēr muotrēškā ruodies, kad ana kažkor dinga. Bet kumēt lioub sojodietē, lioub pasēdarītē aiško, kad tabier. „Mosiet stala nanušloustiuo čistā, tik sauso parbraukiau. Matīt, rond ont pavēršiaus kuokē cokraus dolkē, katra nubēra arbatā saldēnont.“

Buobotē ēš dīkoma stebieję skrozdelē, kartās sostuojētē ēlgjēliu ē viel biegiuojētē ont mažēlēlē stala pluotēlē, naēšsuokontē



Pavasaris sodyboje. Danutēs Mukienēs nuotrauka

ēš rosva klejēnkas piešēnē. „Alē, godri, – dūmuojē buobotē, – ont balta nēn, matīt, nanuor, kad draugēs pastebietom. Jug solieks ēr tou saldomo reikies so kētuoms dalītēis. Matā, kuoks Dieva sotvierēms, sovēsam kap žmuogos, vēs linkēs pērmiausē savēm pasērūpintē, kētam atēdoudams ton, kuo patem narēk...“ Muotrēška šērdie pasējokē pati ēš savēs. Kāp če ēšējē, kad skrozdeis priver-tē anon sosēmastītē aple pasaulē tvarka, katra, kāp īr sakuoma, nu Dieva parēn. Vo jug kuožnos, kad ēr mažiausis vabals, nuor gīvs būtē, nomus torietē, i savi panašius daugintē. „No, skrozdeis ož žmuonis pruotingesnēs, sava nomus vēsumēt gēn, panašiuom i savi nažoda, jebēnt kuoki amara a kērmēna sojjied. Vo tuo nalabuojē ē nagailo, nu anuo smertē pasauliuo tik geriau,“ – mēslējē muotrēška, nanulēsdama akiūm nu sava mažuosēs viēšniuos. Vo ta jau ēšbiega i baltōji klējenkas pakrašti, katrame staigē atsērada kelēs anuos gēmēnaitēs, ēr vēsas pasēlēda i rausvōji rašta. Tik buobotē nasoveizieję, a ta pērmuojē īr so anuoms, ar nubiega sava kelēs. Kon tēn anas basoganīsi – jug vēsas kap vēina, naatskērsi... Tēkriusē pati prisēsēvēitosi, ēr kētuoms ton skanoma paruodē.

„Ak, ožsēsiedieja, – atsēduksieję buobotē. – Bet stala rēk šlapio nušloustītē. Kāp ēr atruodīs, je kas ont mona stala skrozdiņa pamatīs?“ Tēp mintīdama jiemies darba, kad nubaidītom skrozdis puo palongēs i anūm patiūm nomus. Ēr kāp če ēšēn, kad ana, basēdžiaugdama pasaulē tvarko, vēs tēik nanuor giventē so skrozdeimis? „Bet jug ni vēinuos naožmušiau“, – pasēteisēna minties, žvelgdama pruo longa, katron tēp pat rēktom valītē, tik ana dabar napaslenk tou ožsējimtē, ba tuo, sunkē būtom stuovietē ēškielos ronkas, vo ēr pasēsauguotē dar rēk, kad lēga napasēkartuotom.

Tad stuoviedama žvelgē pruo morzēna stēkla i žīdontēs pēliaruožēs pri pat anuo. Nu viejē plostieję rausvē žēidūm sējuonēlē. Anūm vēdorie gelsvuos dolkies maudies bētis. Anuoms ni vēina dēina nier švēntadēinis – kol saulē švēit, rēk darboutēis. Tik žmuogou švēstē prisakīta, vo tas bašvēsdams tik tingēni ožsēaugēn.

Muosteliejosi ronko, buobotē atsētraukē nu longa. Vo skrozdis, bētis, dēdliuosēs darbēninkēs... Anuoms tēkriusē pasaulis atruoda ba trūkumu ēr nateisībiu. Žēna aname sava vēita, žēna sava darba. Tik žmuogou vēs mažā, vēs nagerā...

Muotrēška kraties mintiūm aple žmuoniūm pasaulē natuobolībēs ēr nateisībēs. Ale kuoks ons babūtom, ēšētē ēš anuo sovēsam nanuorieję. Dar nanuorieję...